

‘Ik zag de paniek in de ogen van de gynaecoloog’

Er zijn momenten waarop het leven in één klap tot stilstand komt. Dan wordt onze veerkracht tot het uiterste beproefd; want hoe ga je verder als niets ooit nog hetzelfde zal zijn? **Dennis Meulemans (52) verloor veertien jaar geleden zijn grote liefde en hun eerste kind, op de dag van de bevalling.**

‘Hedy was mijn buddy, mijn eerste echte liefde. We zijn achttien jaar samen geweest.

Het was een onwerkelijk gevoel toen ze zwanger raakte, ik wilde eigenlijk geen kinderen. Maar toen het eenmaal zover was, voelde ik me al snel heel betrokken. Ik ging mee naar de vroedvrouw, smeerde haar buik in met olie, masseerde haar rug als ze pijn had. We beleefden het echt samen.

Ze was bijna twee weken over tijd, maar Hedy nam zich nog steeds voor om thuis te bevallen. Op de dag dat de weeën begonnen, waren we er helemaal klaar voor. De verwarming een graadje hoger, kaarsjes aan, een baarkruk midden in de kamer. Het duurde lang voordat ze volledige ontsluiting had; toch mocht ze na een tijdje gaan persen van

de verloskundige. Op de stoel, zittend, staand... En ik helpen natuurlijk, zo goed als ik kon. Op een bepaald moment zag je dat ze geen kracht meer had, de baby kon volgens de verloskundige niet verder dalen in het bekken. Met onze eigen auto zijn we toen heel snel naar het ziekenhuis gereden.

De gynaecoloog besloot onmiddellijk dat het een keizersnee moest worden, Hedy's bekken was te smal en ze moest meteen naar de o.k. Het hartje van de baby klopte nog, Hedy's bloeddruk was goed, ze was alleen kapot van al die uren dat ze weeën had opgevangen. De gynaecoloog maakte de indruk dat het allemaal goed zou komen. Mij stuurden ze naar een ander kamertje om van die groene operatiekleding aan te trekken.

Op het moment dat ik die o.k. binnenstapte, zag ik meteen dat het foute boel was. Dat beeld vergeet ik nooit meer. Al die mensen in de operatiekamer, de verpleegkundigen, de anesthesist, de gy-

naecoloog en zijn assistent die bezig waren met de incisie... Ik zag de paniek in hun ogen. “Alles gaat goed hoor,” riep iemand, maar het witte vocht stroomde uit de infuusnaalden en uit haar neus. Ze zakte steeds verder weg. Ik keek nog één keer, ze mompelde wat en ik zei: “Ik hou van je.” Op dat moment kwam de anesthesist naar me toe. “Uw kind is overleden” – en hij douwt mijn zontje zo in mijn armen.

Ik stond op en liep als een zombie de gang op, met mijn kind dood in mijn armen. Hedy's moeder en stiefvader stonden te wachten op het blij nieuws. “Het gaat niet goed,” was alles wat ik kon zeggen. Mijn kind voelde als een pakketje. Ik kon alleen maar aan Hedy denken, ik gaf de baby snel aan haar moeder. Ik voelde totale paniek, wanhoop, en vooral onmacht. Dat woord haat ik nog steeds. Onrustig liep ik door de gangen. Ineens stonden er drie artsen voor mijn neus.

“Meneer Meulemans, we hebben een spijtige mededeling: uw vrouw is overleden.” Ondanks het kalmeringspilletje dat ik had gekregen werd ik helemaal gek. Ik trok hele plukken haar uit mijn hoofd, smet met alles wat daar stond, stoelen, lampenkappen, zelfs een plantenbak van honderd kilo. Pas toen mijn broer me vastgreep en zei dat ik rustig moest zijn, blies ik alle woede eruit. Ik ben in een hoekje gaan zitten met mijn hoofd in mijn handen. Totaal kapot, alles deed pijn.

De dagen daarna ben ik doorgekomen met pillen. Veel “pammen”. Ik voelde nauwelijks emoties, alleen druk op mijn hersenen. Als een vulkaan die op uitbarsten stond. Ook de begrafenis heb ik in een waas beleefd. Het was allemaal prachtig, ik heb zelfs nog gesproken, maar ik kon het niet echt ervaren. Mijn hersenen hadden een te grote opdonder gehad, legde de psychiater later uit. Ik kon geen enkele “piekspanning” meer aan, zo voelde dat.

Direct na Hedy's dood heb ik eerst drie weken bij mijn broer geslapen, de weken daarna bij goede vrienden. Iedereen was heel erg betrokken. Met één vriendin ging ik elke avond een stuk lopen. Op een avond liepen we ergens in Amsterdam-Zuid en zagen we achter een raam een jong stel zitten, met een kind. Ik bleef even staan. Dit is zo *fucking* oneerlijk, dacht ik. Op dat moment kwamen de eerste dichtregels en die heb ik meteen opgeschreven: *alles wat ik bezit en bezat is weg/ ik kijk in jullie betraande ogen en ik zie wat ik zeg.*

Ik heb een aantal gesprekken gevoerd met psychologen, maar ze stelden steeds de verkeerde vragen. Ik voelde totaal geen klik. Via een vriend kwam ik toen bij een psychiater bij mij in de buurt, Guy. Het eerste wat hij zei was: ga zitten, hoe is het nou met je? Heel menselijk. Ik voelde me meteen op mijn gemak. Ik moest dingen gaan opschrijven, verhalen, gedichten, die ik dan weer met hem besprak. Het vloeyde zo mijn pen uit. Guy luisterde gewoon. Heel intens. En hij legde me duidelijk uit wat het trauma is dat ik heb meegeemaakt. Nog steeds kom ik elk jaar een keer bij Guy, gewoon om even bij te praten.

Het eerste jaar heb ik ook veel lange reizen gemaakt. Naar Brazilië, naar Frankrijk en andere plekken in Europa waar ik met Hedy was geweest. Ik maakte lange wandelingen door de natuur en overal waar ik kwam brandde ik een kaarsje voor haar. In elk kapelletje, elke kerk die ik tegenkwam. Ik had altijd kaarsjes op zak. Het was een soort afscheids-tournee. Heel heftig, maar het deed me goed. Als ik alleen was, kon ik af en toe ook even heel hard schreeuwen. Het meeste verdriet en de woede die ik in me had heb ik in die periode uitgespuugd. Na anderhalf jaar voelde ik me beter. Geen vluchtgedrag meer, ik was klaar om verder te gaan met mijn leven.

Sinds de dood van Hedy en ons zoon-tje Senna leef ik meer onbevangen. Ik zie het leven niet te moeilijk, want morgen kan het zomaar voorbij zijn. Ik leef niet onverantwoord, maar wel iets

De anesthesist kwam naar me toe: ‘Uw kind is overleden’ – en hij douwt mijn zootje zó in mijn armen

luchtiger. Dat zegt mijn vrouw weleens als het bijvoorbeeld over hypotheek of de toekomst van de kinderen gaat. Ik ben ook wat emotioneler, vooral als het gaat om kinderleed.

En machteloosheid is mijn grootste frustratie geworden. Na de autopsie bleek dat Hedy gestorven was aan het zeer zeldzame ELPP-syndroom, acute gele leveratrofie. Een gen in de moederkoek veroorzaakt tijdens de bevalling acuut leverfalen. Het is een trein die niet meer te stoppen is. Stomme pech.

Ik brand nog altijd twee kaarsjes op speciale dagen, zoals haar verjaardag, of als ik op vakantie een kerk tegenkom. Een voor Hedy en een voor Senna. Ze hebben samen een kamertje gekregen in mijn hart, een mooi kamertje, en daar blijven ze wonen.’

Ook een ervaring voor deze rubriek? Mail ons: redactie@psychologiemagazine.nl onder vermelding van ‘Overlevers’